

SV17

FRANZ SCHUBERT
1797 - 1828

08

SARAH CONNOLLY, mezzosoprano
MALCOLM MARTINEAU, piano
DIJOUS 24 D'AGOST, 21:30 h

Lieder de Richard Strauss

- Heimliche Aufforderung, op. 27/3 (1894)
Sehnsucht, op. 32/2 (1896)
Die Nacht, op. 10/2 (1885)
Liebeshymnus, op. 32/3 (1896)

Sechs Gesänge nach Gedichten von Maurice Maeterlinck op. 13, d'Alexander Zemlinsky

- Die drei Schwestern (1910)
Die Mädchen mit den verbundenen Augen (1910)
Lied der Jungfrau (1910)
Als ihr Geliebter schied (1910)
Und kehrt er einst heim (1913)
Sie kam zum Schloß gegangen (1913)

Fünf Hollywood-Elegien, de Hanns Eisler (1942/1943)

- Unter den grünen Pfefferbäumen
Die Stadt ist nach den Engeln genannt
Jeden Morgen, mein Brot zu verdienen
Diese Stadt hat mich belehrt
In den Hügeln wird Gold gefunden

Lieder d'Erich Korngold

- Sterbelied, op. 14/1 (1921)
Unvergänglichkeit, op. 27/1 (1933)
Gefasster Abschied, op. 14/4 (1921)

Twelve poems of Emily Dickinson (selecció), d'Aaron Copland (1949/1950)

- n. 1 Nature, the gentlest mother
n. 2 There came a wind like a bugle
n. 4 The world feels dusty
n. 10 I've heard an organ
n. 11 Going to Heaven
n. 12 The Chariot

A Charm of Lullabies, op. 41, de Benjamin Britten (1947)

- A Cradle Song
The Highland Balou
Sephestia's Lullaby
A Charm
The Nurse's Song

SCHUBERTIADA
VILABERTRAN
25 ANYS

17.03.-21.04.18 internationales musikfestival heidelberger **frühling**

»NEULAND.LIED«

De dijous 12 a diumenge 15 d'abril de 2018

Aquest festival de *lied* inclòs a la Heidelberger Frühling és únic en el panorama musical alemany: un espai obert a noves idees, un laboratori per al futur del lied. Als recitals de format tradicional amb cantants d'excepció com Mark Padmore s'hi afegeixen en l'edició del 2018 programes fascinants amb els cicles més coneguts de 1840, el *Liederjahr* de Robert Schumann: en un concert escenificat, *Dichterliebe* compartirà espai amb un cicle de temàtica amorosa del segle XXI; en un concert sobre l'efímer es trobaran *Frauen-Liebe und Leben* i música antiga anglesa; el *Liederkreis*, op. 39 serà interpretat amb improvisacions vocals, i lieders de Schumann en estil antic dialogaran amb Johann Sebastian Bach... El viatge a Heidelberg, la ciutat del *lied*, és una expedició per a persones curioses!

El programa es publicarà a l'octubre. Reserveu-lo ara a
www.heidelberger-fruehling.de i el rebreu de franc a casa vostra.

BIOGRAFIA

SARAH CONNOLLY

Sarah Connolly és una de les més importants mezzosopranos britàniques de l'actualitat. És membre del Royal College, on va estudiar piano i cant. Ha estat nominada pel Laurence Olivier Award, TMA Award, dos premis Grammy així com els premis Edison, Gramophone i South Bank. En el camp operístic, les seves interpretacions més destacades inclouen el Compositor d'*Ariadne auf Naxos*, de R. Strauss al Met de Nova York; *Dido*, de *Dido and Aeneas* de H. Purcell a la Scala de Milà, o *Giulio Cesare* de Händel al Festival de Glyndebourne. Ofereix també recitals

arreu del món, a sales com el Carnegie Hall, la Dresden Staatsoper o el Concertgebouw d'Amsterdam. Sarah Connolly ha estat nomenada Dama Comandant de l'Orde de l'Imperi Britànic aquest any 2017.

Sarah Connolly va debutar a la Schubertiada a Vilabertran l'any 2015 i enguany hi participa per segona vegada.

MALCOLM MARTINEAU

Nascut a Edimburg, estudia al S. Catharine's College i al Royal College of Music. Reconegut com un dels grans acompanyants de piano de la seva generació, ha treballat amb la majoria dels cantants de *lied* més importants del món. Ha presentat en St. Johns Smith Square totes les cançons de Debussy i Poulenc, en el Wigmore Hall les obres de Britten i al Festival d'Edimburg la sèrie completa dels *lieder* de Wolf. Ha actuat als auditoris i festivals més importants d'Europa, així com al Carnegie Hall i l'Alice Tully de Nova York i l'Òpera de Sidney. Els seus nombrosos

enregistraments inclouen la integral de cançons de Fauré i Poulenc. El 2004 va ser anomenat Doctor Honoris Causa per la Reial Acadèmia Escocesa de Música i Art Dramàtic i en 2009 Pianista Acompanyant Internacional. El 2011 va ser el director artístic del Festival de *Lieder* de Leeds.

Malcolm Martineau va debutar a la Schubertiada a Vilabertran l'any 1995, hi tornà el 2015 i enguany hi participa per tercera vegada.

NOTES | Nuevos tiempos para el *lied*

Isabel García Adánez | Traductora. Professora de la Universidad Complutense de Madrid

Si nos limitásemos a pensar que el *lied* es el género consagrado por Schubert y Schumann y destinado a la intimidad del salóncito *Biedermeier*, nos constaría creer que pueda seguir floreciendo más de un siglo después, en otros continentes y lenguas, y pasando por las vanguardias, el exilio, Hollywood, la posguerra y el *american way of life* de los años cincuenta. Lo esencial del *lied* está mucho más allá de lo que su definición estricta deja traslucir, y una primera clave nos la procuran los textos.

La palabra poética es, para muchos, la semilla de la que surge todo, y así constituye para **Richard Strauss** una base absoluta de la que no modifica ni una sílaba. Particular de sus *lieder* es que, sin abandonar un lenguaje musical de innegable raigambre romántica, apenas recurre a los textos clásicos (solo a Goethe en sus últimos *lieder*), y son sus coetáneos -como D. Liliencron (gran precursor de Rilke) o H. Mackay- quienes inspiran las piezas que, desde temprano, contribuyen a consolidar su fama internacional.

Comenzamos la velada con ***Sehnsucht***, una de esas palabras alemanas intraducibles y otra clave fundamental. El anhelo existe incluso en un sentido abstracto, como sentimiento consustancial al ser humano. No necesariamente se tiene *sehnsucht* de algo real, también puede referirse a algo que ni siquiera existe, o no se ha alcanzado aún... o se ha perdido para siempre, aunque uno no deja de esperar que vuelva.

De **Zemlinsky** dijo Schönberg en 1921 que «podía esperar», confiando en que su discípulo ya alcanzaría el renombre merecido, pero no solo hubo de esperar a regresar del exilio, sino casi hasta finales del siglo XX para que siquiera se estrenasen muchas de sus obras.

Su estilo revela su condición de bisagra entre dos grandes períodos, y así se capta en los **Lieder sobre textos de Maeterlinck**, de su primera etapa. Zemlinsky rechaza la disonancia extrema y nunca llega a componer música atonal, pero lleva la tonalidad hasta sus últimas posibilidades a la vez que sitúa en un primer plano parámetros como el timbre, la riqueza rítmica o la simbología de determinadas células motívicas.

Con la ópera, el *lied* es el género que más atención merece, y él mismo lo considera un campo de experimentación donde, sobre todo los poetas contemporáneos, le obligan a innovar al tiempo que le sirven de anclaje cuando se desmoronan todas las estructuras vigentes, desde los pilares estéticos hasta los de la vida cotidiana, como sucede en Centroeuropa desde el anuncio de la Gran Guerra.

Erich Korngold comparte con Zemlinsky la triste etiqueta de «compositores injustamente olvidados», cuando, en los años veinte, era uno de los primeros representantes de la vanguardia más prometedora... de esa Modernidad que, por cómo la recogen después las historias de la música, parece que solo hubiera tenido como representante a Schönberg.

Las obras del niño prodigo compositor de *La ciudad muerta* (1920) eran muy aplaudidas bajo las batutas de directores como W. Furtwängler o el propio R. Strauss, y su lenguaje no llega a la atonalidad, pero es muy experimental, sobre todo en cuanto a los recursos para «pintar con sonidos» (*tonmalerei*) que comparten sus *lieder*, sus óperas en una forma más sofisticada

NOTES | Nuevos tiempos para el *lied*

y, salvando las distancias, también su música para cine. Exiliado en Hollywood desde 1934, trabajó sobre todo para la Warner Bros. y es en parte quien forja el canon de la composición sinfónica para la gran pantalla. Pero nunca regresó del exilio, como tampoco encontró el camino de regreso a una música instrumental no funcional ni a un lenguaje vanguardista reconocido.

Hollywood inspira también el ***Songbook*** de Hanns Eisler, un inmenso collage sobre textos de todo tipo (si bien la mayoría son de Brecht) y muy variados estilos: hay piezas de corte neoclásico o romántico, impresionistas y expresionistas; de tratamiento más tradicional de la tonalidad o representativas de la tonalidad libre, la atonalidad y el dodecafonismo.

La obra no representa tanto la experiencia real de vivir allí como una visión amarga de «lo hollywoodiense», deslumbrante mundo de luces de neón que, por la mañana, se ve deslustrado y lleno de grietas. Con toda su heterogeneidad, el conjunto revela un denominador común: una profunda melancolía. En muchos exiliados europeos, incluso cuando alcanzaron el éxito, son patentes la tristeza ante la desaparición de su «mundo de ayer» y un tono elegíaco que impregna inevitablemente el bullicio del hoy.

Si un compositor refleja la frescura del nuevo continente es Aaron Copland con su mezcla de elementos del folklore y del jazz. El deseo de recoger una tradición americana pura lo llevó hasta la poesía de Emily Dickinson y, de hecho, en este ciclo de madurez, lo innovador no reside en los recursos musicales sino en cómo recogen la austeridad casi oscura de los textos y una temática universal: la vida, la muerte, la soledad, la naturaleza... La ausencia de estridencias en realidad obedece a que alguien clama desde lo más hondo, y tanto para la estética de los cincuenta como para la realidad contemporánea, reivindicar que se escuche una voz desnuda es todo un acto de rebeldía.

Aunque quizás se piense antes en sus óperas, Britten compuso *lieder* toda su vida, tanto ciclos inspirados por un mismo poeta (Rimbaud, Blake, Pushkin...), bien como piezas independientes o en colecciones sobre un eje temático. Uno de estos ciclos de tema común con canciones muy distintas es ***A Charm of Lullabies***, cuyas miniaturas ilustran diferentes conceptos de la «canción de cuna». Así, desde las dulces piezas inicial y final, donde de algún modo resuena el *Guten Abend* del Brahms más *Biedermeier*, llegamos a una imposición del sueño bajo amenaza de que irrumpan las figuras siniestras de la tradición popular que retoma el Romanticismo negro.

Destaca, como en Copland, que los textos conforman el canon moderno de la poesía en lengua inglesa. Esta importancia de las fuentes es típica de Britten, quien recurre a los grandes clásicos ingleses (Shakespeare, Keats, Coleridge) con intención de elevar su lengua hasta el mismo estatus cultural adecuado al canto que se reconoce al italiano y al francés desde el Barroco y que el alemán alcanza gracias al *lied*.

En suma, este recital tan especial no podría mostrar mejor cómo el tiempo hace cambiar los referentes poéticos y los lenguajes musicales, pero cómo el *lied* conserva su esencia de espacio de libertad e íntimo refugio del mundanal ruido.

(la Schubertiada ha volgut mantenir el text original en castellà de l'autora)

TEXTOS

RICHARD STRAUSS (1864 - 1949)

John Henry Mackay

Heimliche Aufforderung

Auf, hebe die funkelnnde Schale
empor zum Mund,
Und trinke beim Freudenmale
dein Herz gesund.
Und wenn du sie hebst, so winke
mir heimlich zu,
Dann lächle ich, und dann trinke
ich still wie du...

Und still gleich mir betrachte
um uns das Heer
Der trunkenacs Schwätzer –verachte
sie nicht zu sehr.
Nein, hebe die blinkende Schale,
geföllt mit Wein,
Und laß beim lärmenden Male
sie glücklich sein.

Doch hast du das Mahl genossen,
den Durst gestillt,
Dann verlasse der lauten Genosse
festfreudiges Bild,
Und wandle hinaus in den Garten
zum Rosenstrauch, –
Dort will ich dich dann erwarten
nach alten Brauch,

Und will an die Brust dir sinken
eh' du's erhofft,
Und deine Küsse trinken,
wie ehmals oft,
Und flechten in deine Haare
der Rose Pracht,
O komme, du wunderbare,
ersehnte Nacht!

Detlev von Liliencron

Sehnsucht

Ich ging den Weg entlang, der einsam lag,
Den stets allein ich gehe jeden Tag.
Die Haide schweigt, das Feld ist menschenleer.
Der Wind nur webt im Knickbusch um mich her.
Weit liegt vor mir die Straße ausgedehnt.,
Es hat mein Herz nur dich, nur dich ersehnt.
Und kämest du, ein Wunder wärs für mich,
Ich neigte mich vor dir: ich liebe dich.

Invitació secreta

Amunt, aixeca fins a la boca
la copa refulgent,
i beu amb el cor ben sa
en l'àpat de la joia.
I quan l'aixequis,
mira'm secretament,
llavors somriuré i beuré
tan callat com tu.

I callada al meu costat
contempla la colla
d'embriacs xerraires... no els
menyspréis massa.
No, aixeca la brillant copa,
plena de vi,
i continuem feliços
el sorollós banquet.

Però quan hagis gaudit del menjar,
i calmada la set,
oblida't llavors alegrement
dels sorollosos companys.
I surt a fora al jardí,
cap als rosers,
allà t'estaré esperant,
com feiem abans.

I em reclinaré damunt del teu pit,
abans que no ho esperis,
i beuré els teus besos
com abans,
i posaré en els teus cabells
l'esplendor de les roses.
Oh, vine, nit meravellosa
i freturada!

Melangia

Segueixo el camí solitari,
que cada dia faig tot sol.
Els prats callen, els camps són buits,
només el vent es mou entre la brossa.
Com s'estén ara llunyà el camí al meu davant,
t'ha enyorat el meu cor.
Seria meravellós que ara vinguessis,
m'inclinaria davant teu: t'estimo!

TEXTOS

Und im Begegnen, nur ein einziger Blick,
Des ganzen Lebens wär's mein Geschick.
Und richtest du dein Auge kalt auf mich,
Ich trotze, Mädchen, dir: ich liebe dich.
Doch wenn dein schönes Auge grüßt und lacht,
Wie eine Sonne mir in schwerer Nacht,
Ich zöge rasch dein süßes Herz an mich
Und flüstre leise dir: ich liebe dich.

Hermann von Gilm

Die Nacht

Aus dem Walde tritt die Nacht,
An den Bäumen schleicht sie leise,
Schaut sich um im weiten Kreise,
Nun gib Acht!

Alle Lichter dieser Welt,
Alle Blumen, alle Farben,
Löscht sie aus und stiehlt die Garben
Weg von Feld.

Alles nimmt sie, was nur hold,
Nimmt das Silber weg des Stromes
Nimmt vom Kupferdach des Domes
Weg das Gold

Ausgeplündert steht der Strauch:
Rücke näher, Seel' an Seele,
O die Nacht, mir bangt, sie stehle
Dich mir auch.

Karl Henckell

Liebeshymnus

Heil jenem Tag, der dich geboren,
Heil ihm, da ich zuerst dich sah!
In deiner Augen Glanz verloren
Steh ich ein sel'ger Träumer da.

Mir scheint der Himmel aufzugehen,
Den ich von ferne nur geahnt,
Und eine Sonne darf ich sehen,
Daran die Sehnsucht nur gemahnt.

Wie schön mein Bild in diesem Blicke!
In diesem Blick mein Glück wie groß!
Und flehend ruf' ich zum Geschickle:
O weile, weile wandellos!

I en la trobada única d'una sola mirada
es trobaria el destí de tota la meva vida.
I encara que em miressis fredament,
jo et contestaria: t'estimo!
Però si els teus bells ulls em saludessin somrients,
com un sol en una nit angoixosa,
empenyeria ràpid el teu cor cap a mi
i et murmuraria dolçament: t'estimo!

La nit

Surta la nit del bosc,
camina lentament des dels arbres,
mira el seu ampli entorn,
ara ves amb compte!

Totes les llums d'aquest món,
totes les flors i tots el colors,
els apaga, i roba
els gavells del camp.

S'emporta tot el que era preciós,
s'emporta la plata del riu,
s'emporta l'or de la cúpula
de la catedral.

Saquejat està l'arbust,
acosta't més, l'ànima a l'ànima,
oh, la nit!, em fa por que et robi
a tu també.

Himne d'amor

Visca el dia que et va veure néixer,
i el dia que per primer cop et vaig veure!
M'he perdut en l'esplendor dels teus ulls,
com un somniador benaurat!

M'ha semblat que arribava al cel,
que només havia imaginat de lluny,
i ara puc veure un sol que només
havia entrevist amb enyorament.

Què bella la meva imatge en aquesta mirada!
Com omple aquesta mirada la meva felicitat!
I crido implorant al destí:
Oh, resta, resta immutable!

TEXTOS

ALEXANDER VON ZEMLINSKY (1871 - 1942)

Maurice Maeterlinck

Sis poemes traduits del francès per F. von Oppeln-Bronikowski

Die drei Schwestern

Die drei Schwestern wollen sterben,
Setzen auf die guldne Kronen,
Gingen sich den Tod zu holen.

Wähnten ihn im Walde wohnen,
Bald, so gib uns, daß wir sterben,
Sollst drei güldne Kronen erben.

Da begann der Wald zu lachen
Und mit einen Dutzend Küssem,
Ließ er sie Zukunft wissen.

Die drei Schwestern wollen sterben,
Wähnten Tod im Meer zu finden,
Pilgerten drei Jahre lang.

Meer, so gib uns, daß wir sterben,
Sollts drei güldne Kronen erben.

Da began das Meer zu weinen,
Ließ mit dreimal hundert Küssem
Die Vergangenheit sie wissen.

Die drei Schwestern wollen sterben,
Lenkten nach der Stadt die Schritte;
Lag auf einer Insel Mitte.

Stadt, so gib uns, daß wir sterben,
Sollst drei güldne Kronen erben.

Und die Stadt tat auf die Tore
Und mit heißen Liebesküssem
Ließ die Gegenwart sie wissen.

Die Mädchen mit den verbundenen Augen

Die Mädchen mit den verbundenen Augen
Tut ab die goldenen Binden!
Die Mädchen mit den verbundeten Augen
Wollten ihr Schicksal finden.

Les tres germanes

Les tres germanes volien morir,
es posaren les corones d'or,
anaren a cercar la mort.

Varen anar a viure al bosc:
fes que morim aviat,
heretaràs tres corones d'or.

Llavors el bosc començà a riure
i amb una dotzena de petons
les hi féu conèixer el futur.

Les tres germanes volien morir,
volien trobar la mort al mar,
i peregrinaren durant tres anys.

Mar, fes que morim,
heretaràs tres corones d'or.

Llavors el mar començà a plorar
i amb tres vegades cent petons
les hi féu conèixer el passat.

Les tres germanes volien morir,
i dirigiren les passes cap a la ciutat;
era al mig d'una illa.

Ciutat, fes que ens morim,
heretaràs tres corones d'or.

La ciutat obrí les portes
i amb encesos petons d'amor
les hi féu conèixer el present.

Les noies amb els ulls embenats

Les noies amb els ulls embenats
es treuen les cintes daurades!
Les noies amb els ulls embenats
voletrobar el seu destí.

TEXTOS

Haben zur Mittagstunde,
Laßt an die goldenen Binden!
Haben zur Mittagstunde das Schloß
Geöffnet im Wiesengrunde.
Haben das Leben begrüßt,
Zieht fester die goldenen Binden.
Haben das Leben begrüßt,
Ohne hinaus zu finden.

Die Mädchen mit den verbundeten Augen
Wollten ihr Schicksal finden.

Lied der Jungfrau

Alle weinenden Seelen,
Alle nahenden Schuld
Öffn' ich in Sternenkranze
Meine Hände voll Huld.

Alle Schuld wird zunichte
Vor der Liebe Gebet,
Keine Seele kann sterben
Die weinend gefleht.

Verirrt sich die Liebe
Auf irdischer Flur,
So weisen die Tränen
Zu mir ihre Spur...

Als ihr Geliebter schied

Als ihr Geliebter schied,
Ich hörte die Türe gehn,
Als ihr Geliebter schied,
Da hab ich sie weinen gesehn...

Doch als er wieder kam,
Ich hörte des Lichtes Schein,
Doch als er wieder kam,
War ein anderer daheim...

Und ich sah den Tod,
Mich streifte sein Hauch,
Und ich sah den Tod,
Der erwartet ihn auch.

Cap a migdia,
guarden les cintes daurades!
Cap a migdia han obert
el palau a la prada.
Han saludat la vida,
guardeu més fermes les cintes vermelles.
Han saludat la vida,
sense trobar sortida.

Les noies amb els ulls embenats
volen trobar el seu destí.

Cançó de la Verge

A totes les ànimes ploroses,
a tots els pecats que s'acosten,
obro en la corona d'estrelles
les meves mans plenes de mercès.

Tots els pecats seran anorreats
davant la pregària de l'amor,
cap ànima pot morir
quan ha prenat plorant.

Si l'amor s'extravia
pels camps terrenals.
les llàgrimes coneixen
el camí cap a mi.

Quan el seu amant sortí

Quan el seu amant sortí,
vaig sentir la porta,
quan el seu amant sortí,
la vaig veure plorar.

Però quan va tornar,
vaig sentir la resplendor de la llum;
però quan va tornar,
no estava sola.

I vaig veure la mort,
em fregà el seu hàbit;
i vaig veure la mort,
que també l'esperava.

TEXTOS

Und kehrt er einst heim

Und kehrt er einst heim,
Was sag ich ihm dann?
Sag, ich hätte geharrt,
Bis das Leben verrann.

Wenn er weiter fragt
Und erkennt mich nicht gleich?
Sprich als Schwester zu ihm;
Er leidet vielleicht.

Wenn er fragt, wo du siehst,
Was geb ich ihm an?
Mein' Goldring gib
Und sieh ihn stumm an...

Will er wissen, warum
So verlassen das Haus?
Zeig die offne Tür
Sag, das Licht ging aus.

Wenn er weiter fragt
Nach der letzten Stund'.
Sag, aus Furcht, daß er weint,
Lächelte mein Mund.

Sie kam zum Schloß gegangen

Sie kam zum Schloß gegangen,
Sie Sonne erhob sich kaum,
Sie kam zum Schloß gegangen,
Die Ritter blickten mit Bangen,
Und es schwiegen die Frauen.

Sie blieb vor der Pforte stehen,
Die Sonne erhob sich kaum,
Sie blieb vor der Pforte stehen,
Man hörte die Königin gehen
Und der König fragte sie:

Wohin gehst du? Wohin gehst du?
Gib acht in dem Dämmerschein!
Wohin gehst du? Wohin gehst du?
Harrt drunter jemand dein?
Sie sagte nicht ja noch nein,
Sie stieg zur Fremden hernieder.

Gib acht in dem Dämmerschein!
Sie stieg zur Fremden hernieder,
Sie schloß sie in ihre Arme ein...
Die beiden sagten nicht ein Wort,
Und gingen eilende fort.

Si algun dia torna a casa

Si algun dia torna a casa,
què li diré?
Digues-li que l'hauria esperat
tot el que fes falta.

Si a més pregunta
i no em reconeix?
parla-li com una germana,
potser pateix.

Quan em pregunti qui ets,
què li haig de respondre?
Dóna-li l'anell d'or
sense dir res...

Si vol saber per què
està la casa tan deserta,
mostra-li la porta oberta,
i digues-li que se n'anà la llum.

Si a més pregunta
per la darrera hora...
digues-li, per por que plori,
la meva boca somriu.

Ella ha vingut al palau

Ella ha vingut al palau,
el sol a penes sortia,
ella ha vingut al palau,
els cavallers miraven amb inquietud,
i les dames callaven.

Es quedà davant la porta,
el sol a penes sortia,
es quedà davant la porta,
se sentia caminar a la reina,
i el rei li preguntà:

On vas? On vas?
Ves amb compte a la llum de l'alba!
On vas? On vas?
T'espera algú allà a baix?
No digué ni si ni no,
baixà cap al foraster.

Vés amb compte a la llum de l'alba!
Baixà cap al foraster
l'estrenyé entre els seus braços.
Cap dels dos digué res,
i marxaren de pressa.

TEXTOS

HANNS EISLER (1898- 1962)

Bertold Brecht

Fünf Hollywood-Elegien

I

Unter den grünen Pfefferbäumen
Gehen die Musiker auf den Strich, zwei und zwei,
Mit den Schreibern. Bach
Hat ein Strichquartett im Täschen. Dante schwenkt
Den dünnen Hintern

II

Die Stadt ist nach den Engeln gennant
Und man begegnet allenthalben Engeln.
Sie riechen nach Öl und tragen goldenen Pessare
Und mit blauen Ringen um die Augen
Füttern sie allmorgendlich die Schreiber in ihren
Schwimmppühlen.

III

Jeden Morgen, mein Brot zu verdienen
Gehe ich zum Markt, wo Lügen verkauft werden.
Hoffnungsvoll
Reihe ich mich ein unter die Verkäufer.

IV

Diese Stadt hat mich belehrt
Paradies und Hölle können eine Stadt sein.
Für die Mitellosen
Ist das Paradies die Hölle.

V

In den Hügeln wird Gold gefunden
An der Küste findet man Öl.
Größere Vermögen
Bringen die Träume vom Glück
Die man hier auf Zelloid schreibt.

Cinc elegies de Hollywood

I

Sota verdes pebreres
van en línia els músics, de dos en dos,
amb els escriptors. Bach
té un quartet de corda a la butxaca. Dante
belluga l'eixut darrera.

II

La ciutat s'anomena com els àngels
i hom es troba àngels en totes bandes.
Fan olor de petroli i porten pessaris d'or,
i tot fent ulleres
manduquen cada matí els escriptors en les seves
piscines.

III

Cada matí, per guanyar-me el pa,
vaig al mercat on es compren mentides.
Ple d'esperances
m'instal·lo entre els venedors.

IV

Aquesta ciutat m'ha ensenyat
que paradís i infern poden ser la mateixa ciutat.
Per als fracassats
el paradís és l'infern.

V

En els turons s'ha trobat or.
A la costa es troba petroli
Grans fortunes
porten somnis de felicitat
que aquí s'escriuen en cel-luloide.

#taldiacomavui de 2007, debutava Angelika Kirchschlager a la Schubertiada a Vilabertran. Ho feia acompañada del pianista Helmut Deutsch, amb un programa que inclòia *lieder* de Schubert i Schumann. L'endemà va cantar els *Wesendonck-Lieder*, de Wagner, amb l'Orquestra de Cambra del Gran Teatre del Liceu dirigida per Antoni Ros-Marbà.

SCHUBERTIADE 2018

SCHWARZENBERG

*del 23 de juny a l'1 de juliol
del 25 d'agost al 2 de setembre*

HOHENEMS

*del 22 al 25 de març / del 28 d'abril al 5 de maig
del 12 al 15 de juliol / del 3 al 9 d'octubre*

Recitals de lied Piotr Beczala, Daniel Behle, Ian Bostridge, Pavol Breslik, Camerata Musica Limburg, Rafael Fingerlos, Thomas Hampson, Günther Groissböck, Anja Harteros, Soile Isokoski, Christiane Karg, Julia Kleiter, Elisabeth Kulman, Christina Landshamer, Martin Mitterrtzner, Anne Sofie von Otter, Mauro Peter, Marlis Petersen, Christoph Prégardien, Julian Prégardien, Sophie Rennert, Anna Lucia Richter, André Schuen **Concerts de cambra** Apollon Musagète Quartett, Armida Quartett, Artemis Quartett, Belcea Quartet, Elias String Quartet, Hagen Quartett, Jerusalem Quartet, Mandelring Quartett, Minetti Quartett, Modigliani Quartett, Pavel Haas Quartett, Philharmonia Schrammeln, Quatuor Diotima, Quatuor Ebène, Schumann Quartett, Nicholas Angelich, Kit Armstrong, Gilbert Audin, Avi Avital, Alexander Bedenko, Lise Berthaud, Andrej Bielow, Adrian Brendel, Bence Bogányi, Gvantsa Buniatishvili, Khatia Buniatishvili, Renaud Capuçon, Gérard Caussé, Guillaume Chilemme, Stefan Dohr, Yann Dubost, Isang Enders, Valentin Erben, Tobias Feldmann, Ning Feng, Liza Ferschtman, Julia Fischer, David Fray, Martin Fröst, Marie-Elisabeth Hecker, Martin Helmchen, Gary Hoffman, Danjulo Ishizaka, Volker Jacobsen, Sharon Kam, Felix Klieser, Georgy Kovalev, Harriet Krijgh, Adrien La Marca, Gabriel Le Magadure, Sibylle Mahni, Elisabeth Leonskaja, Igor Levit, Paul Lewis, Uxia Martínez Botana, Aleksandar Madžar, Matthew McDonald, Paul Meyer, Sabine Meyer, Pascal Moragues, Edgar Moreau, Nils Mönkemeyer, Daniel Müller-Schott, Aaron Pilsan, Roland Pöntinen, Lizi Ramishvili, Lara Ruiz Ferreres, Lahav Shani, Nabil Shehata, Ksenija Sidorova, Baiba Skride, Lauma Skride, Antoine Tamestit, Kian Soltani, Carolin Widmann, Jörg Widmann **Recitals de piano** Kit Armstrong, Khatia Buniatishvili, Shani Diluka, Till Fellner, David Fray, Marc-André Hamelin, Elisabeth Leonskaja, Igor Levit, Paul Lewis, Francesco Piemontesi, Sir András Schiff **Concerts amb orquestra** Cappella Andrea Barca, Sir András Schiff, L'Orfeo Barockorchester, Michi Gaigg **Recital de poesia i música** Hans Sigl i Helmut Deutsch **Conferències / Converses sobre música** Alfred Brendel, Peter Gülke **Classes magistrals** Thomas Hampson, Wolfram Rieger

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P.O.Box 100, A-6845 Hohenems/Austria, Tel +43/(0)5576/72091
Fax +43/(0)5576/75450, E-Mail: info@schubertiade.at, www.schubertiade.at

TEXTOS

ERICH WOLFGANG KORNGOLD (1897 - 1957)

Christina Georgina Rossetti (traducció de l'anglès d' Alfred Kerr)

Sterbelied

Lass Liebster, wenn ich tot bin,
Lass du von Klagen ab.
Statt Rosen und Cypressen
Wächst Gras auf meinem Grab.
Ich schlafte still im Zwielichtschein
In schwerer Dämmernis –
Und wenn du willst, gedenke mein
Und wenn du willst, vergiss.

Ich fühlte nicht den Regen,
Ich seh' nicht, ob es tagt,
Ich höre nicht die Nachtigall.
Die in den Büschchen klagt.
Vom Schlaf erweckt mich keiner,
Die Erdenwelt verblich.
Vielleicht gedenk ich deiner,
Vielleicht vergaß ich dich.

Eleonore van der Straaten

Unvergänglichkeit

Deine edlen weißen Hände
Legen meine Seel' zur Ruh',
Wenn sie meinen Scheitel segnen,
Schliess' ich meine Auge zu
Und sag' nur leise: Du!

Und Welten singen in ein Nichts,
Die Meere rauschen dumpf und weit;
Deine edlen weißen Hände
Sind mir Unvergänglichkeit.

Ernst Lothar

Gefasster Abschied

Weine nicht, daß ich jetzt gehe,
Heiter lass' dich von mir küssen.
Blüht das Glück nicht aus de Nähe,
Ferner wirds dich keuscher grüssen.

Nimm die Blumen, die ich pflückte,
Monatsrosen rot und Nelken -
Laß die Trauer, die dich drückte,
Herzens Blume kann nicht welken.

Lachle nicht mit bitterm Lächeln,
Stosse mich nicht stumm zur Seite.
Linde Luft wird bald dich fächeln,
Bald ist Liebe den Geleite!

Cançó de mort

Deixa, estimada, quan estigui mort,
deixa de lamentar-te.
En comptes de roses i xipres
que creixi herba sobre la meva tomba.
Dormo tranquil a la mitja llum
en la foscor més profunda...
I quan vulguis, recordá'm,
i quan vulguis, oblida'm.

No noto la pluja,
no veig quan clareja,
no sento el rossinyol
que canta en els arbusts.
Ningú no em desperta del son,
el món terrenal s'esvaní.
Potser pensaré en tu,
potser t'he oblidat.

Immortalitat

Les teves nobles blanques mans
posen a reposar la meva ànima,
quan beneeixen la meva clenxa,
tanco els meus ulls
i només dic dolçament: Tu!

I els móns canten en un no-res,
els mars murmuren profunds i amplis;
les teves nobles blanques mans
són per a mi immortalitat.

Adéu serè

No ploris perquè me'n vaig,
deixa't besar contenta.
La felicitat no florirà a prop,
et saludarà de lluny més honesta.

Pren les flors que vaig collir,
roses de Damasc i clavells...
Deixa la tristor que t'oprimeix,
les flors del cor no es poden pansir.

No somriguis amb somriures trists,
no m'apartis silenciosa a un costat.
Un aire dolç et ventarà aviat,
aviat l'amor serà al teu costat!

TEXTOS

Gib die Hand mir ohne Zittern,
Letztem Kuss gib alle Wonne.
Bang' vor Sturm nicht: aus Gewittern
Strahlender geht auf die Sonne...

Schau zuletzt die schöne Linde,
Drunter uns kein Aug' erspähte..
Glaub', dass ich dich wiederfinde,
Ernten wird, wer Liebe säte!
Weine nicht!...

AARON COPLAND (1900 - 1990)

Twelve poems of Emily Dickinson

Nature, the gentlest mother

Nature, the gentlest mother
Impatient of no child,
The feeblest or the waywardest, -
Her admonition mild

In forest and the hill
By traveller is heard,
Restraining rampant squirrel
Or too impetuous bird.

How fair her conversation,
A summer afternoon, -
Her household, her assembly;
And when the sun goes down

Her voice among the aisles
Incites the timid prayer
Of the minutest cricket,
The most unworthy flower.

When all the children sleep
She turns as long away
As will suffice to light her lamps;
Then, bending from the sky,

With infinite affection
And infiniter care,
Her golden finger on her lip,
Wills silence everywhere.

There came a wind like a bugle

There came a wind like a bugle,
It quivered through the grass.
And a green chill upon the heat
So ominous did pass.

No barred the windows and the doors
As from an emerald ghost
The doom's electric moccasin
That very instant passed.

Dóna'm la mà sense tremolar,
l'últim bes dóna totes les delícies.
No temis la tempesta, després del temporal
el sol surt més brillant...

Mira finalment els bells tellls,
a sota no ens espia cap ull.
Creu que et retrobaré,
recol·lectaran els qui sembraren amor!
No ploris...

Dotze poemes d'Emily Dickinson

Natura, la mare més gentil

Natura, la mare més gentil
per a tot infant impacient,
el més feble o el més rebel,
suaus les seves amonestacions.

En el bosc i en el turó
la sent el viatger,
aturant l'ufanós esquirol
o l'ocell massa impetuós.

Que plaent la seva conversa
una tarda d'estiu
a casa seva, al seu aplec;
i quan el sol s'apaga

la seva veu entre els corredors
incita la tímida pregària
del grill més menut,
de la flor més modesta.

Quan tots els infants dormen,
s'allarga tot els temps
que cal per encendre els seus llums;
llavors, inclinant-se des del cel,

amb afecte infinit
i cura més infinita encara,
amb el seu dit daurat als llavis
demana silenci a tot arreu.

Vingué un vent com una corneta

Vingué un vent com una corneta,
que tremolava a través de l'herba.
I una verda fredor damunt de la calor
creuà molt sinistre.

Cap finestra o porta barrada
a un fantasma com una maragda:
l'electric mocassí de la perdió
passà just en aquell moment.

TEXTOS

On a strange mob of panting trees,
And fences fled away,
And rivers where the houses ran
The living looked that day,

The bell within the steeple wild,
The flying tidings whirled...
How much can come and much can go,
And yet abide the world!

The world feels dusty

The world feels dusty,
When we stop to die...
We want the dew then
Honors taste dry...

Flags vex a dying face
But the least fan
Stirred by a friend's hand
Cools like the rain.

Mine be the ministry
When thy thirst comes...
Dews of thyself to fetch
And holy balms.

I've heard an organ

I've heard an organ talk sometimes
In a cathedral aisle
And understood no word it said
Yet held my breath the while...

And risen up and gone away,
A more Bernardine girl
And know not what was done to me
In that old hallowed aisle.

Going to Heaven!

Going to Heaven!
I don't know when,
Pray do not ask me how, -
Indeed I'm too astonished
To think of answering you!
Going to Heaven! -
How dim it sounds!
And yet it will be done
As sure as flocks go home at night
Unto the shepherd's arm!

Perhaps you're going too!
Who knows?
If you should get there first
Save just a little place for me
Close to the two I lost!
The smallest "robe" will fit me,
And just a bit of "crown";

A un munió estranya d'arbres esbufegants,
i a tanques fugides,
i a rius que corrien entre les cases
miraven els vivents aquell dia.

La campana salvatge del campanar,
escampava les notícies.
Quantes coses poden anar i poden venir,
sense que s'acabi el món!

El món té gust de pols

El món té gust de pols
quan ens aturem per morir...
llavors volem la rosada,
i els honors ens semblen secs...

Les banderes impacienten una cara morent,
però el més modest ventall
agitat per la mà d'un amic
refresca com la pluja.

Serà la meva missió
quan t'arribi la set...
anar a buscar la teva rosada
i els bàlsams sagrats.

De vegades he sentit un orgue parlar

De vegades he sentit un orgue parlar
a la nau d'una catedral
sense entendre res del que deia
però aguantant l'alè mentrestant...

I m'he aixecat i me'n he anat
com una noia més mongívola
i sense saber què m'havia passat
en aquella vella nau sagrada.

Me'n vaig al cel!

Me'n vaig al cel!
No sé quan,
i us prego no preguntar-me com...
estic certament massa astorada
per pensar en respondre-us!
Me'n vaig al cel!
Que incert que sona!
I amb tot passarà,
tan cert com que els ramats tornen de nit a casa
sota el braç del pastor!

Potser vosaltres també hi aneu!
Qui sap?
Si arribeu allà primer,
guardieu-me un petit racó
proper als dos que he perdut!
La "túnica" més petita m'escaurà bé
i just un tros de "corona";

TEXTOS

For you know we do not mind our dress
When we are going home.

Going to Heaven!
I'm glad I don't believe it
For it would stop my breath,
And I'd like to look a little more
At such a curious earth!
I am glad they did believe it
Whom I have never find
Since the mighty autumn afternoon
I left them in the ground.

The Chariot

Because I would not stop for Death –
He kindly stopped for me –
The carriage held but just ourselves –
And Immortality.

We slowly drove – he knew no haste,
And I had put away
My labour, and my leisure too
For His Civility –
We passed the school, where children played,
They lessons scarcely done.
We passed the fields of grazing grain,
We passed the setting sun.

We passed before a house that seemed
A swelling of the ground;
The roof was scarcely visible,
The cornice but a mound.

Since then 'tis centuries; but each
Feels Shorter than the day
I first surmised the horses' heads
Were toward eternity.

car sapigueu que no ens importa el vestit
quan tornem cap a casa.

Me'n vaig al cel!
Etic contenta de no creure-m'ho,
perquè s'aturaria el meu respir,
i m'agradaria contemplar una mica més
una terra tan curiosa!
Etic contenta que ells ho creguessin,
aqueells que no vaig mai trobar
des de la solemne tarda de tardor
en que els vaig deixar a la terra.

La carrossa

Perquè no podia aturar-me per la mort,
ell s'aturà amable per mi...
el carrouatge només ens portava a nosaltres...
i la immortalitat.

Conduíem lentament... ell no tenia pressa,
i jo havia deixat
la meva feina, i també el meu lleure
per la seva cortesia.
Passàrem davant l'escola, on jugaven infants,
a penes acabades les classes.
Passàrem per camps de gra per pastura,
passàrem a la posta de sol.

Passàrem davant d'una casa que semblava
una protuberància de la terra;
la teulada era a penes visible,
la cornisa només un túmul.

Han passat segles des de llavors;
però cadascun sembla més curt que el dia
en que, per primer cop, vaig inferir
que els caps del cavalls encaraven l'eternitat.

BENJAMIN BRITTEN (1913 - 1976)

A Charm of Lullabies

William Blake
A Cradle Song

Sleep, sleep, beauty bright,
Dreaming o'er the joys of night;
Sleep, sleep, in thy sleep
Little sorrows sit and weep.

Sweet babe, in thy face
Soft desires I can trace,
Secret joys and secret smiles,
Little pretty infant wiles.

L'encís de les cançons de bressol

Cançó de bressol

Dorm, dorm, bellesa brillant,
sonnant en les joies de la nit;
dorm, dorm, en el teu son
les petites penes s'asseuen i ploren.

Dolç nadó, en la teva cara
hi puc veure dolços desigs,
joies secretes i secrets somriures,
petits i bells enganys infantils.

TEXTOS

O! the cunning wiles that creep
In thy little heart asleep.
When thy little heart does wake
Then the dreadful lightnings break,

From thy cheek and from thy eye,
O'er the youthful harvests nigh.
Infant wiles and infant smiles
Heaven and Earth of peace beguiles.

Robert Burns
The Highland Balou

Hee Balou, my sweet wee Donald,
Picture o' the great Clan Ronald!
Brawlie kens our wanton Chief
What gat my young Highland thief.

Leeze me on thy bonnie craigie!
And thou live, thou'll steal a naigie,
Travel the country thro' and thro',
and bring hame a Carlisle cow!

Thro' the Lawlands, o'er the Border,
Weel, my babie, may thou furder!
Herry the louns o' the laigh Countrie,
Syne to the Highlands hame to me!

Robert Greene
Sephestia's Lullaby

Weep not, my wanton, smile upon my knee;
When thou art old there's grief enough for thee.

Mother's wag, pretty boy,
Father's sorrow, father's joy;
When thy father first did see
Such a boy by him and me,
He was glad, I was woe;
Fortune changed made him so,
When he left his pretty boy,
Last his sorrow, first his joy

Weep not, my wanton, smile upon my knee;
When thou art old there's grief enough for thee.

The wanton smiled, father wept,
Mother cried, baby leapt;
More he crow'ed, more we cried,
Nature could not sorrow hide:
He must go, he must kiss
Child and mother, baby bliss,
For he left his pretty boy,
Father's sorrow, father's joy.

Weep not my wanton, smile upon my knee
When thou art old there's grief enough for thee.

Oh! els enginyosos enganys que llisquen
pel teu petit cor adormit!
Quan el teu petit cor desperti
llavors esclataran els terribles llamps,
en les teves galtes, i els teus ulls,
quasi sobre les joves collites.
Enganys infantils i infantils somriures
captiven terres i cels de pau.

El Balou, a les Terres Altes

Hola, Balou! El meu dolç Donald.
Emblema del gran clan Ronald!
Ensenyat finament pel nostre cap desenfrenat
que engendrà el meu jove lladre de les Terres Altes.

Beneix-me amb de la teva bella gola!
I si vius, robaràs un cavall,
viatjaràs per tot el país,
i portaràs a casa una vaca de Carlyle!

Per les Terres Baixes, traspassant la frontera,
aniràs endavant, nadó meu!
Enganyaràs els bergants del país baix,
i llavors cap a casa meva a les Terres Altes!

Cançó de bressol de Sefèstia

No ploris, caprici meu, somriu sobre els meus genolls;
quan siguis gran, hi haurà prou penes per a tu.

Bellugueig de la mare, petit noi,
dolor del pare, joia del pare;
quan el teu pare veié per primer cop
un noi semblant i a mi
estigué content, tingué pena;
el canvi de fortuna el féu així,
quan deixà el seu bell infant,
el darrer la seva pena, primer la seva joia.

No ploris, caprici meu, somriu sobre els meus genolls;
quan siguis gran, hi haurà prou penes per a tu.

El capriciós somrigué, el pare plorà,
la mare cridà, el nadó saltà;
com més xerrotejava, més cridava,
la natura no podia ocultar la pena:
se n'havia d'anar, havia de besar
nen i mare, beneir el nadó,
perquè deixà el seu bell infant,
pena del pare, joia del pare.

No ploris, caprici meu, somriu sobre els meus genolls;
quan siguis gran, hi haurà prou penes per a tu.

TEXTOS

Thomas Randolph

A Charm

Quiet!
Sleep! or I will make
Erinny's whip thee with a snake,
And cruel Rhadamanthus take
Thy body to the boiling lake,
Where fire and brimstones never slake;
Thy heart shall burn, thy head shall ache,
And ev'ry joint about thee quake;
And therefor dare not yet to wake!
Quiet, sleep! Quiet, sleep!
Quiet!

Quiet!
Sleep! or thou shalt see
The horrid hags of Tartary,
Whose tresses ugly serpents be,
And Cerberus shall bark at thee,
And all the Furies that are three
The worst is called Tisiphone,
Shall lash thee to eternity;
And therefor sleep thou peacefully
Quiet, sleep! Quiet, sleep!
Quiet!

John Phillip

The Nurse's Song

Lullaby baby, lullaby baby,
Thy nurse will tend thee as duly as may be.
Lullaby baby!

Be still, my sweett sweeting, no longer do cry;
Sing lullaby baby, lullaby baby.
Let dolours be fleeting, I fancy thee, I ...
To rock and to lull thee I will not delay me.

Lullaby baby, Lullabylabylaby baby,
Thy nurse will tend thee as duly as may be.
Lullabylabylaby baby

The gods be thy shield and comfort in need!
Sing Lullaby baby,
Lullabylabylaby baby

They give thee good fortune and well for to speed,
And this to desire ... I will not delay me.
This to desire ... I will not delay me.

Lullaby baby, Lullabylabylaby baby,
Thy nurse will tend thee as duly as may be.
Lullabylabylabylaby baby.

Sortilegi

Quiet!
Dorm! O faré
que Erini et fuetegi amb una serp,
i que el cruel Radamant porti
el teu cos al llac bullent,
on el foc i el sofre mai no mandregen,
el teu cor cremarà, el teu cap et farà mal,
i totes les teves juntures tremolaran;
per això no gosis despertar-te!

Quiet, dorm! Quiet, dorm!

Quiet!

Quiet!
Dorm! O veuràs
les horribles briuixes de Tartària,
les horribles trenes de les quals són lletges serps,
i Cerber t'embarcarà,
i totes les briuixes, que són tres,
i la pitjor s'anomena Tisifone,
et lligarán eternament,
per això dorm plàcidament.

Quiet, dorm! Quiet, dorm!

Quiet!

Dorm, nadó, dorm, nadó,
la mainadera et cuidarà tal com ha de ser.
Dorm, nadó!

Estigues tranquil, dolç estimat meu, no ploris més,
canto dorm, nadó, dorm, nadó,
que els dolors siguin breus, jo t'estimo, a tu...
no trigaré a bressolar-te i a cantar.

Dorm, nadó, dorm, nadó,
la mainadera et cuidarà tal com ha de ser.
Dorm, nadó!

Que els déus siguin el teu escut i ànim en la necessitat!
canto dorm, nadó,
dorm, nadó!

Que et donin bona sort per reeixir bé.
I això et desitjo... No tardaré.
Això et desitjo... No tardaré.

Dorm, nadó, dorm, nadó,
la mainadera et cuidarà tal com ha de ser.
Dorm, nadó!

Traducció dels poemes al català de Manuel Capdevila i Font

Cicle a la Filmoteca: "Franz Schubert al cinema: 2a edició"

L'any passat, tot just acabada la Schubertiada a Vilabertran, vam continuar escoltant la música de Schubert a la Filmoteca de Catalunya. El cicle "Franz Schubert al cinema" va programar cinc pel·lícules que, bé com a part de la trama, bé com a part de la banda sonora, tenien el músic com a protagonista. La Filmoteca ha programat per enguany un segon cicle al voltant de la figura de Schubert amb les següents pel·lícules:

E la nave va (1983, F. Fellini) 5/09 (17:00 h) i 9/09 (19:30 h)

The Hunger (1983, Tony Scott) 7/09 (17:00 h) i 9/09 (22:00 h)

La belle meunière (1949, M. Pagnol) 6/09 (17:00 h) i 8/09 (21:30 h)

AGRAÏMENTS

Amb l'ajut de

Caixa d'Enginyers

FUNDACIÓ
CASTELL DE PERALADA

Audi
Autopodium

PERE VENTURA
CAVA *

Amb la col·laboració de

LAUDITORI
BARCELONA

Well House Residential Berg
Schubert
Brahme Wolf
Liederabend
Schubert
Beethoven Schubert Haydn

Nord
PRODUCCIONS·EVENTS

Parroquia de Santa Maria
de Vilabertran

Filmoteca
de Catalunya

Costa
Brava
Girona
FESTIVALS

Mitjans col·laboradors

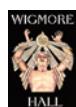
33 Cat Música
CATALUNYA RÀDIO

LA VANGUARDIA

P
Platea Magazine

Partners internacionals

heidelberger
frühling

SCHUBERTÍADA VILABERTRAN 25 ANYS

www.schubertiadavilabertran.cat

Amb el suport de _____

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

GOBIERNO
DE ESPAÑA
MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

inaem
INSTITUTO NACIONAL
DE AYUDA A LA MUSICA

Ajuntament
de Figueres
Alt Empordà

Diputació de Girona

Ajuntament de Vilabertran

Patrocinador principal _____

B Sabadell
Fundació

Organitza _____

Amb el patrocini de _____

abertis

Damm
Fundació

**JOVENTUTS
MUSICALS
DE FIGUERES**